

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach zasądził od pozwanego S. O. na rzecz powoda W. G. kwotę 52.842,66 złotych z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi od kwoty 41.000,95 złotych za okres od dnia 29 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 41.000,95 złotych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

- ustawowymi liczonymi od kwoty 11.841,71 złotych za okres od dnia 18 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 11.841,71 złotych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.060,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (wyrok – k. 36 – 37).

Sąd Rejonowy podejmując powyższy wyrok oparł się na ustaleniach faktycznych, które Sąd Okręgowy aprobuje i uznaje także za własne.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył pozwany – S. O., zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.

- art. 227 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania za stronę pozwaną S. O., podczas gdy zeznania te miały istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego i w konsekwencji rozstrzygnięcia sprawy, jako że po wyczerpaniu innych środków dowodowych w sprawie pozostały niewyjaśnione fakty.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej przez adwokata, według norm przesłanych (apelacja – k. 45 – 47).

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego (odpowiedź na apelację – k. 110 – 110 odw.).

Pismem z dnia 15 grudnia 2016 r. pozwany poinformował, że jego przedsiębiorstwo zostało przeniesione na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D.. Do pisma nie został załączony akt notarialny dotyczący tego przeniesienia. (pismo k. 113 i nast.)

Pismem z dnia 2 stycznia 2017 r. pozwany poinformował, że w dniu 24 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w Toruniu otworzył postępowanie sanacyjne ww. spółki i wyznaczył jej zarządcę w postępowaniu sanacyjnym, wobec czego na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. wniósł o zawieszenie postępowania. (pismo k. 118, kopia postanowienia k. 120)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Skarżący w apelacji zarzucał Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 227 § 1 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania za stroną pozwaną S. O., podczas gdy zeznania te miały istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego i w konsekwencji rozstrzygnięcia sprawy, jako że po wyczerpaniu innych środków dowodowych w sprawie pozostały niewyjaśnione fakty.

Zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. zgodnie z którym przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie jest bezzasadny.

Ocena, czy określone fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zależy nie tylko od tego, jakie są to fakty, lecz także, a nawet w pierwszej kolejności, od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, która w rozpatrywanej sprawie została zastosowana. Dokonane ustalenia faktyczne oceniane są w aspekcie określonego przepisu prawa materialnego, który wyznacza zakres koniecznych ustaleń faktycznych i ma rozstrzygające znaczenie dla oceny, czy określone fakty, jako ewentualny przedmiot dowodu mają wpływ na treść orzeczenia (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 lutego 2012 roku, II CSK 357/11, opubl.: Legalis).

Zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. ma rację bytu tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności, które nie mają istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła wpłynąć na jej wynik, bądź gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, błędnie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2006 roku, IV CSK 272/06, Mon. Prawn. 2007, nr 2, s. 60; z 4 listopada 2008 roku, II PK 47/08; wyrok z 11 lutego 2011 roku, I CSK 334/10). W rozpoznawanej sprawie żadna z wymienionych wyżej sytuacji nie występuje.

Wskazać należy, że Sąd Rejonowy zarządzeniem z dnia 7 marca 2016 roku wezwał na rozprawę w dniu 8 kwietnia 2016 roku powoda i pozwanego do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania w charakterze stron, pouczając ich jednocześnie, że w razie nie stawienia się bez usprawiedliwionej przyczyny, zeznania stron zostaną pominięte (zarządzenie - k. 26). Jednakże pozwany – S. O. pomimo prawidłowego wezwania na rozprawę w dniu 8 kwietnia 2016 roku, nie stawiał się nie usprawiedliwiając swojej nieobecności. Na wyznaczonej rozprawie nie stawiał się również pełnomocnika pozwanego prawidłowo zawiadomiony o terminie.

Przypomnieć bowiem należy, iż ze swojej natury dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny (art. 299 k.p.c.). W niniejszej sprawie stan faktyczny został przez Sąd Rejonowy jednoznacznie ustalony w oparciu o dowody w postaci powołanych dokumentów, w szczególności wystawionych faktur VAT (...) Nr (...) i (...) Nr (...). Pozwany nie kwestionował ani ilości, ani jakości zakupionej fasoli szparagowej. Ponadto nie wskazał, iż zapłacił za towar i tym samym zwolnił się ze spełnienia świadczenia.

Brak jest podstaw do twierdzenia, że na skutek pominięcia dowodu z przesłuchania pozwanego S. O. w sprawie pozostały niewyjaśnione istotne okoliczności. Pozwany nie kwestionował, że otrzymał od powoda faktury VAT, w których zostały odzwierciedlone transakcje będące przedmiotem sprawy. W fakturach tych wpisana została data płatności. Skoro pozwany te faktury przyjął, nie zwrócił ich, uznać należało, że zaakceptował wskazane w nich terminy płatności. Niezależnie od tego należy podkreślić, że zasadą jest, że przy umowie sprzedaży wzajemne świadczenia stron winny być spełnione jednocześnie (art. 535 k.c. w związku z art. 488 § 1 k.c.). Niewątpliwie powód dostarczył pozwanemu rzecz sprzedaną przed wystawieniem faktury VAT, za które nie uzyskał zapłaty.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu.

W zakresie pism procesowych złożonych w toku postępowania apelacyjnego przez stroną pozwaną, Sąd Okręgowy wskazuje, iż nie miały one i nie mogły mieć wpływu na przebieg postępowania apelacyjnego.

W odniesieniu do informacji o wniesieniu przedsiębiorstwa pozwanego do spółki prawa handlowego, abstrahując przy tym od nie przedłożenia przez stroną pozwaną żadnego dokumentu na potwierdzenie tej okoliczności, to zauważyć należy, iż z mocy art. 192 pkt 3 k.p.c., znajdującego zastosowania na mocy art. 391 § 1 k.p.c., fakt zbycia w toku sprawy

przedsiębiorstwa, a więc także zobowiązania z nim związane, nie ma wpływu na dalszy tok postępowania. Nabywca przedsiębiorstwa nie zgłosił zaś swojego udziału w sprawie, w związku z czym zawiadomienie to, niezależnie od tego czy zbycie takie faktycznie miało miejsce, pozostało bez znaczenia dla rozpoznania apelacji.

W konsekwencji powyższego bez znaczenia dla rozpoznania apelacji pozostała też okoliczność ogłoszenia upadłości nabywcy przedsiębiorstwa pozwanego. Skoro bowiem podmiot ten nie zgłosił w ogóle woli wejścia na miejsce zbywcy (pozwanego) to bezprzedmiotowa była kwestia ewentualnej zgody bądź jej braku strony przeciwnej (powoda) na takowe wejście, a nabywca przedsiębiorstwa nie stał się stroną procesu. Stroną procesu do jego zakończenia pozostaje w takiej sytuacji pierwotny pozwany, a w sprawie nie zachodzą przesłanki do zawieszenia postępowania ani na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. ani na podstawie art. 174 § 1 pkt 5 k.p.c., wobec czego na rozprawie w dniu 9 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy, na podstawie ww. przepisów w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., odmówił zawieszenia postępowania.

W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności apelacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Zasądzona kwota 3.600,00 złotych stanowi wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym, którego wysokość została określona zgodnie z § 2 pkt 6 w związku z § 10 § 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804) z uwagi na to, że apelacja została wniesiona po 1 stycznia 2016 roku, a przed 27 października 2016 roku.

Marzena Eichstaedt Mariola Szczepańska Bartosz Kaźmierak